

سخن سردبیر

حاشا لله این حکایت نیست، هین
نقد حال ما و توست این، خوش بین

برای ادامه ی می خواستم برای توضیح ویژگی های شخصیت سالم و سلامت روان، یادداشتی از اشعار روان شناسانه ی مولانا فراهم کنم. ابیاتی که قسمت های مختلف جمع کرده بودم تبدیل شد به یک مثنوی! که نیاز چندانی به توضیح اضافی ندارد.

جانور فربه شود از حلق و نوش	آدمی فربه شود از راه گوش
این زبان پرده است بر درگاه جان	آدمی مخفی است در زیر زبان
خون به خون شستن محال است و محال	آفت ادراک آن حال است و قال
چو به عیب خود رسی کوری از آن	موی بشکافی به عیب دیگران
زان جهت عالم کبودت می نمود	پیش چشمت داشتی شیشه کبود
از برای خویش دامی می تنی	ای که تو از ظلم چاهی می کنی
وز سخنها عالمی را سوختند	ظالم آن قومی که چشمان دوختند
هیچ واماند ز راهی کاروان؟	ز آنهمه بانگ و علا لای سگان
رنج قربت به که اندر خانه جنگ	پاتهی گشتن به است از کفش تنگ
باز گردد این نداها را صدا	این جهان کوه است و فعل ماندا
وز محبت، دیو حوری می شود	از محبت، نار نوری می شود
هر که ز این برمی رود آید به بام	نردبان آسمان است این کلام
صالح و ناصالح و خوب و خشوک	در وجود ما هزاران گرگ و خوک
رو چو برهان محقق نور شو	پخته گرد و از تغییر دور شو

فرح لطفی کاشانی

بهار ۱۳۹۶